

בילי מייזלס
לצילי, מנורה

בארץ, לא פסקו הנערים מדבר ביום לבין עצמם בעברית. בביתם, בבית הילדים, בבית רע הגדול של יער מולדתם, טורקומקארי ש בורום מקסיקו. לשיא הגיעה ההתענינות כ שערכו שני הנערים ערב ישראלי בכנסיה המקומית. למעלה מ-300 איש באו לכנסיה בערב זה, סיפר בילי, יותר אפילו מאשר בתוכנית סנטה קלאוס. בערב חגיה מולדת. בה מחלקים לכל הילדים מתנות.

אם כי בטבעו נהג בילי ללבוש חולצות אמריקאיות צבעוניות, המלאות מפנים ומא חור ציורי קאובויים, הרי לערב זה בכנסיה הופיע לבוש כפיי ערבית. סיפר על החי ישראלי ועל החגים בהם השתתף ושר שירי הנובה ופזורים. אפילו אחרי שאני מבזבז קצת קומקארי היתה דרך הביטוי של השמות הת נייכים המקובלים. מוסי, הסביר בילי, נקרא בעברית משה, סולומון הוא שלמה ורות היא רותי.

אני אתגעגע לארץ הנאה, הודה בילי, שמשפחתי עומדת לעזוב החודש את ישראל עם תום תקופת השרות של אביו ולעבור לצ'ילי. מה שיחסר לי יותר מהכל אלה הם הספרים. אני מקבל דולר אחד לחודש כדמי כיס. לפי שער החליפין הישראלי, אני מקבל תמורתו שתי לירות, וזה מספיק לקניית המון ספרים. אפילו אחרי שאני מבזבז קצת על קולנוע וגלידה. אבל שמעתי שבצ'ילי שער החליפין הוא לא כל כך נוח.

הרכוש היקר ביותר שהוא לוקח אתו, כמוכרת: מנורת שמן עתיקה שמצא בקיס ריה, שברי זכוכית רומאית, שריד של צנצ' נת קדומה, ותקליטים של שירים עבריים.

הווי

מכל תלמידי השכלתי

בתל-אביב נתפסה מורה שעה שהורידה מ לוח המודעות העירוני פלאקטים מצוירים כדי להשתמש בהם כחומר לימוד בכיתתה.

סולית הקוסם

בירושלים התלונן צעיר, שהגדיר את עצמו כ"ישיבה להטיה", כי בשעת הצגת להטוטיו בישוב עולים ביקש מאחד הנוכחים להח יוק את נעליו. נוכח לדעת שהלה נעלם יחד עם הנעללים.

החטא ועונשו

בחיפה התלונן גבר בפני הרב כי אשתו מצאה אותו במצב עדין עם אשה אחרת, סגרה בפניו את זלת ביתו, הכריזה אותו להישאר בחברת אותה אשה משך שלושה חודשים.

הארץ

אולם קשה היה לקבוע ולהוכיח זאת שחור על גבי גבן (ידיעות אחרונות). יגאל סימון, תל-אביב

ועל בנטן, ניסו? זיאק מונאר, שרצח את טרוצקי בשנת 1540. מעדיף לשבת בכלא (ידיעות אחרונות). רונות.

הרגל של 414 שנה הנפץ לטבע. מוני להן, ירושלים

בית דין צבאי במושב בניצחון הסיל קנסות של 25 איש (הצופה). עמנואל הלפרין, ראשון לציון

פח אחוזה בין מעליה העשן בעולם כולו. לא מכבר התקשר גם עם ישראל, בה נמסרה הנציגות למקטרת חתיק, בנימין גוימן, אשר בשעות הפנאי מעישון עוֹד בקולנוע אוריון. אך זמנו העיקרי תפוס בהעלאת הקטורת באחת מ-19 מקטרתיו, בהן הוא משתמש לסירוגין.

מטרתו הקרובה: לארגן את הקטע הישראלי של התחרות הבינלאומית של המקטרת. תנאים התחרות יתערך בעולם כולו בעת ובי עונה אחת, כשהישגי העשן יועברו באל-חוט מארץ לארץ.

לפני שבוע שלח גוימן מתנה לקנדה: נרגילה, בצירוף הוראות מפורטות לשימוש.

ילדים

בילי הנער

ילדי ישראל אולי אינם יודעים זאת, אבל הם רכשו להם אוהד גדול בבילי מייזלס (11), בן ניו-מקסיקו, החי מזה שלוש שנים ב" בעון עם אחיו הקטן, לי (7).

כננו של מומחה לחקלאות שהושאל לישי- ראל מטעם ארגון האומות המאוחדות, וכה בילי, שמגנן הפנים ובהירה השיעור, לתור את ישראל לאורכה ולרוחבה בגיפ הישן של אביו. הוא ביקר אפילו בארצות הערביות וכול להביע דעה אוביקטיבית. "הילדים כאן" אמר כשעיניו הכחולות מחייכות, הם חביבים מאוד, יש לי הרבה חברים ביניהם. אבל יש דבר אחד שאינו מוצא חן בעיני, חסר להם חוש ההגינות הספורי-טיבית. אם אחד מנצח את השני, הוא מתנפח כמו מי יודע מה וצוחק על המפסיד.

לדעתו, מקור הצרה הוא בכך שבבית הספר הישראלי, בו למד שלוש שנים, אין מקדישים זמן מספיק לספורט ולמשחקים, אולי מפני שמגרש הספורט של בית-הספר הוא קטן כל-כך. "באמריקה", סיפר, "הילדים משחקים בכדור, מתחרים, ומתאגפים לא רק בזמן השיעורים המיוחדים לכך, אלא גם בהפסקות הגדולות, פעמיים ביום. ביש- ראל ההפסקות הן כל-כך קצרות, עד שכולם משאירים את הצעקות והדחיפות לשיעורים עצמם. לפעמים הרעש הוא כל-כך נורא עד שהמורה לא יכולה לדבר. אצלנו באמריקה, המורה מחזיקה תמיד מקל במגירת השולחן. היא כמעט שלא משתמשת בו, אבל כל אחד יודע שהיא יכולה להשתמש בו."

דמריבות עברית. אולם בשאר השטח חים מעדיף בילי את בית הספר הישראלי על קודמו האמריקאי. ביחוד מצאו חן בעיניו החגים המרובים, בהם שרים שירים ועוד כים מסובות. כמו כן ציין לשבח את הטיור לים המרובים שעורכת כל חתה, מנהג שבא-מריקה אינו קיים כמעט כלל. השיעורים הם ביבים עליו ביותר הם במקצוע "מולדת". "הם מזבירים לי", אמר, "את בית הספר שלי יום ראשון באמריקה. אמנם, שמו של ישו אינו נזכר, אבל לומדים הרבה על הארץ הקדושה."

בעוד שבילי מדבר עברית ואנגלית בשטף, הרי אחיו הקטן, לי, שנכנס לראשונה לבית ספר אחרי הגיעו לישראל, כבר אינו יודע אנגלית כלל. כל מאמצי האדם, מורה לפי מקצוע, ללמדו את שפת מולדתו לא זכו להצלחה גדולה. ביחוד מנצלים השניים את ידע העברית למריבותיהם. בדרך זו הם בטוחים שהאם היודעת רק מלים בודדות בעברית, לא תוכל להתערב.

תקליטים ושברי זכוכית. אפילו ב- ביקורם בארץ מולדתם. שנה אחרי שהולם

בית הדין הרבני שאליה פנתה היה אובד עצות. סעיף לא נענה להזמנתו. לבסוף החליטה הנערה להביא את הפרשה לידיעת המנהל במקום עבודתו של סעיף, השרות המטאורולוגי בקריה.

סעיף נתמלא חימה, נבהל מפטורין אפ- שריים. הוא החליט לנקום. ערב אחד בא לבית הנערה, בו יישבו היא ואמה. הוא סגר את הדלת, הוציא מכיסו אקדה, ירה 4 כדורים באם, האשמה בכל לדעתו, ו-2 בבת. כעבור זמן קצר הסגיר את עצמו במשטרה: "הרגתי את ארוסתי ואת אמה". הוא לא ידע שהנשים רק נפצעו, האם קשה והבת קל. כשסיפרו לו על כך, התמלא שמחה: "שישפטו אותי על נסיון לרצח!" אמר, "לא איכפת לי. את הגט לא אתן בכל זאת!"

דרכי חיים

מעשני כל העולם - התאחדו!

יחד עם אמריקה גילה קולומבוס גם את המקטרת והטבק, אך בעוד שהוא עצמו ירק בנועל אחרי המציצה הראשונה, הרי על מל-הו החתכב המנהג החדש והם הביאו אותו אתם לאירופה.

מה שהיה חדש כל כך לעולם הישן - היה ישן למדי בעולם החדש. המקטרת ליוו את האינדיאנים בחייהם ובמותם, נמצאו על צווארם בצאתם למלחמה ולצד גופם בריד-תם קבר. גם השלום היה מושג רק אחרי שנכבדים ולוחמים פשוטים משני המחנות היו מעשנים בצוותא את מקטרת השלום שעברה מיד ליד.

האינדיאנים ייחסו לטבק גם כוח מרפא לגבי מחלות נדלדת הסימפונות, קצרת ו-שיגרון. 200 שנה עברו עד שרופאי העולם הישן והחדש (שגם הוא התיישן בינתיים) באו לכלל מסקנה שאין לאמונה זו כל יסוד. אך גילוי זה בא מאוחר מדי: איאפשר היה עוד לעקור את ההרגל שהשתרש בכל שכבות האוכלוסיה.

לדת, מקדישים. נסיונות רבים נעשו ליצור מקטרת אידיאלית - קלה ונעימת טעם. מסקנת עשן-הדורות: המקטרת המ-שובחת ביותר נעשתה משרוש שיח מיוחד המצוי בצרפת ובאנגליה. עישון המקטרת

מקטרת בנימין גוימן

לקנדה, נרגילה

הפך לפולחן והמעשנים היו למאמיני דת חדשה.

הדת הקימה לעצמה גם את מקדשה, מספר אינסופי של מועדונים באירופה וב-אמריקה. לא מכבר נוסד במונטריאל שב-קנדה מועדון בינלאומי של מקטרתנים המור-נה 18 חברים נבחרים. ביניהם גם דוויט ("אייק") אייזנהואר והגנרל המתפוסר דאג-לאס מקארטור.

אחת לשבועיים נפגשים חברי-המועדון, מחליפים דעות על סוגי טבק ומקטרות. נוש-אים אסורים לשיחה: פוליטיקה, דת ועס-קים. אחד מחברי המועדון המציא לא מכבר מקטרת בת 18 פיות, למציצתם המשותפת של החברים.

הוראות לשימוש. המועדון הציב לעצמו גם מטרת חברתיות נכבדות: לט-

3 פעמים ביום בשעות קבועות במשטרה. יצאו לחפש עבודה שתתאים לתנאים אלה. הם מצאו, תוך ארבעת החודשים, 30 ימי עבודה, כשיכום כולל.

בכל זאת, אין זמנם ועבר לריק. הם עוצ-רים כל עוברי-שב כדי לדעת מה השעה, על מנת לא לאחד להתייצבות. מבלים את שאריתו, ביחוד בימי הגשמים. בהצטופפות סביב פחית נפט יחידה, ממנה הם מפיקים מנה ועושה של חום וקפה.

פשעים

אי-הכנה

המחזה שהתגלה לעיניהם של הסמל פלוס ושני מליוני בבית מספר 95 שברחוב יפו בעיר התחתית בחיפה לא היה נעים ביותר: חנה עמאר, שחחרות וחריפת מבט, החזיקה את תחתוניה בידה. לידה ניצב גבר ממוש-קף שלהשלמת תלבושתו חסר זוג מכנסיים. על דוכן העדים: בבית משפט השלום, עשה יצחק ארליך (57) רושם מפורסם. באידיש מבלבלת הסביר כי היה בדרכו מחיפה ל-בניברק, מקום מושבו, שעה שרצה לעשות את צרכיו. בחפשו אחר מקום מתאים ל-פעולה, פנה לרחוב יפו, פגש בנערה שבתשר-בה לבקשתו הצנועה הזמינה אותו להיכנס פנימה בתנועת יד אדיבה. רק כשהיה בי-פניה הבין כי חלה אי-הכנה כאשר למטרת הכניסה. בנקודה זו נטה ארליך לדלג על כמה פרטים במהלך העינין: אשתו ירבה בתוך הקהל בבית המשפט.

בפסקת הדין, צפריניום. כאן נכנס לתמונה שמעון אולואי, הנאשם בשתי הא-שמות: (א) תקיפת שוטרים בעת מילוי תפ-קיום; (ב) ניהול בית-בושת. ללשון בני אדם פשוטים מתרגמת האשמות אלה כך: הנאשם, שישב בשעת כניסת השוטרים בפתח הבית, הפך פנימה כשמע שרוצים לאסור את בת-הסוחר הצעירה, איים בעזרת אחיו, מגהץ וס-כין על השוטרים, שהוכרחו להזמין תגבור-רת כדי לעצרו.

אולואי לא נראה מעוניין במיוחד בטענות שהחליפו ביניהם באיכות המשטרה וסניגור-רו, התעניין יותר בנויות צפריניום בדקדקנות בעזרת סכין גילוח, איסופן בפיסת גייר והטי-מנתן בכיסו.

אחרי שהמשך הדיון נדחה לתאריך מאוחר יותר, הצירה במירות אשה מפורכמת, ש-פניה וגופה ראו אולי פעם זמנים טובים יותר: "אלה גברים, אלה? נותנים להם מה שהם רוצים, ואחר כך הם באים ומסדדים סיפורים". צפריניום, קרא לעברה סמל מש-טרה, "אין לה מה להתרגש. המשפט שלך יהיה רק מחר."

דרכי אדם

דס תחת גט

בפתח ועד הקהילה ברחוב יבנה בתל-אביב נעצרה השבוע מכונית משטרה ירוקה, ממנה יצאו שני שוטרים שליוו צעיר שחרחב, גבוה וצנום, ככול ידיים. השוטרים הכניסו אותו לבנין, פתחו את אויקיו וליווהו לקומה ב, מחלקת גטין.

בחדר עמדה צעירה, רזה ושחרחרת גם היא. כשהופיע בדתל סעיף סעודי, בלחית השוטרים, חורו פניה של בלאנש, אך היא לא זזה ממקומה. סעיף העיף בה מבט חריף, ואמר משפטים ספורים: "לחיינם הבאתם אותי מבית הסוהר, לא אתן לה גט. איש לא יכריח אותי." מבלי להביט שנית בנערה, ביקש מהשוטרים להוציא אותו.

"הרי את!" בלאנש וסעיף נפגשו עם עלותה של הנערה מעיראק. היתה זאת אהבה ממבט ראשון. הם טיילו יחד שבועות מספר, ואז ביקש סעיף את ידה. בלאנש פיקפקה: דרך חיה של סעיף לא מצאה חן בעיניה. הוא שמו לשכרה, שיחק בקלפים, הסחובב בחברת אנשים מפוקפקים, גם אמה של בלאנש לא התלהבה מהעליל-להיות-חנתה.

סעיף הרגיש בענינם המתקבצים על אופק אושרו. יום אחד בא לביתה של בלאנש עם שני ידידים, הציע לה לטייל בחברתם. באמצע הטיול לקח סעיף את ידה של בלאנש, אמר בקול חגיגי: "הרי את מקור דעת לי כדת משה וישראל." את המילים ליתוה טבעת נוצצת שהושמה מהרף-עין על אצבעה של הנערה. שני הידידים קרנו מאושר, ברכו את הזוג הצעיר במזל טוב.

4 באם, 2 בכת. בלאנש לא התייחסה לדבר בצנינות. היא חשבה שבת-אזת בדיחה בלבד, סיפרה את הכל לאמה בבואה הביתה. התייעצות עם רבנים גילתה שהרב רציני הרבה יותר: נשואים אלה טעונים גט. אך לסעיף לא היה כל חשק ללתת אותו. הוא דרש שבלאנש תעבור לגור אצלו, כדת אנשים נשואים. הנערה סירבה.